

Lê Minh Hoan

Cuộc trò chuyện sau giờ tắt đèn Festival hoa kiểng 2025

Đêm xuống chậm.

Những dải đèn vừa tắt, người đã thưa. Chỉ còn lại hương hoa, bóng lá, và một khoảng lặng đủ sâu để hoa và kiểng bắt đầu nói chuyện với nhau.

Hoa khẽ rung cánh, giọng còn vương mùi nắng:
“VẬY LÀ HẾT HỘI RỒI ANH KIỂNG HA? MẤY NGÀY NAY ĐÔNG VUI QUÁ, TÔI NỞ ĐẾN CẠN CẢ SẮC”.

Kiểng nghiêng mình, thân cây vẫn giữ dáng uốn mềm: ***“Ừ, HẾT HỘI... NHƯNG CHƯA HẾT CHUYỆN ĐÂU HOA. HỘI LÀ CHO NGƯỜI, CÒN CÂU CHUYỆN LÀ CỦA TỤI MÌNH”.***

Hoa cười nhẹ: “Em thấy người ta đến chụp hình, trầm trồ, rồi đi. Có người gọi em là “điểm nhấn”, có người bảo em “đẹp nhất góc này”. Nhưng em vẫn băn khoăn... đẹp để làm gì, nếu mai này em rụng?”.

Kiểu trầm giọng, như người từng trải: “Hoa đẹp là để nhắc người ta nhớ khoảnh khắc. Kiểu sống lâu là để nhắc người ta nhớ hành trình. Không ai hơn ai, chỉ khác vai”.

Hoa im lặng một lúc, rồi hỏi: “Anh có buồn không, khi người ta chỉ đứng ngắm em mà lướt qua anh?”.

Kiểu cười hiền: “Không. Vì ai dừng lại lâu thường là người đang tìm câu trả lời. Người vội mới chỉ nhìn hoa. Người chậm mới nhìn dáng cây”.

Hoa chợt hiểu ra: “À... vậy nên có người đến đây không chỉ để chụp ảnh, mà để thở. Có người nói nhỏ với em rằng: “Nhìn hoa, tự nhiên muốn sống chậm lại”.

Kiểm gặt đầu: “Festival đâu chỉ để khoe sắc. Nó là cái cớ để con người tập dừng. Dừng bước. Dừng nghĩ. Dừng lại với thiên nhiên, và vô tình dừng lại với chính mình”.

Hoa khẽ thở dài: “Em nghe người ta nói nhiều về kinh tế sáng tạo, về du lịch, về thương hiệu... Em không hiểu hết, nhưng em thấy nếu chỉ bán hoa mà không giữ được đất, giữ được người trồng hoa, thì hội có lớn mấy cũng buồn”.

Kiểm nhìn xa, về phía những luống đất vừa được tưới: “Ừ. Hoa kiểm không chỉ là sản phẩm. Nó là sinh kế. Là văn hóa. Là ký ức của làng. Là bàn tay người nông dân biết chờ, biết uốn, biết nhẫn nại với thời gian”.

Hoa nghiêng mình: “Vây Festival khép lại rồi, tụi mình còn lại gì?”.

Kiểm trả lời chậm rãi: “Còn lại một câu hỏi cho người: Họ đến đây để xem hoa, hay để học cách sống như hoa và kiểm?”

Hoa mỉm cười, cánh khẽ rơi một giọt sương: “Nếu họ học được cách nở đúng lúc, tàn đúng mùa... Nếu họ học được cách uốn mình mà không gãy... Thì hội có khép, lòng người vẫn mở”.

Hoa và Kiểng - khi Festival khép lại, Tết bắt đầu mở ra

Gió đêm cuối Festival vừa dứt. Sân bãi yên ắng hơn, nhưng đất thì không ngủ. Dưới gốc kiểng, một mầm non vừa nhú. Trên cành hoa, nụ mới đang khép chặt, chờ ngày bung sắc.

Hoa khẽ hỏi, giọng đã bớt mệt sau những ngày nở rộ: *“Anh Kiểng à, người ta nói Festival xong là tới Tết. Vậy tụi mình chuẩn bị gì cho năm mới?”*.

Kiểng mỉm cười, thân cây nghiêng về phía ánh trăng: *“Chuẩn bị không phải là làm cho mình đẹp hơn, mà là để kịp nở đúng lúc người cần”*.

Hoa ngẫm nghĩ: *“Em thì phải học cách giữ nụ. Không nôn nóng. Không vội vàng. Có những bông hoa nở sớm thì rực rỡ đó, nhưng Tết tới lại chỉ còn hương trong ký ức”*.

Kiểm gặt đầu: “Còn anh thì phải uốn lại dáng. Không phải để khác đi, mà để đứng vững hơn trước gió mới. Năm mới mà, gió bao giờ cũng khác gió năm cũ”.

Một khoảng lặng. Xa xa, người làm vườn lặng lẽ tưới nước, không nói nhiều, chỉ chăm từng gốc.

Hoa chợt hỏi: “Năm nay là năm gì hả anh?”

Kiểm đáp chậm rãi: “Năm Bính Ngọ. Năm của con ngựa”.

Hoa reo lên: “Ngựa là chạy nhanh, là khát vọng, là đường xa phải không anh?”

Kiểm cười hiền: “Ừ. Nhưng ngựa muốn đi xa thì đường phải vững, và người cầm cương phải hiểu ngựa. Không phải cứ giục là tới”.

Hoa cúi đầu, giọt sương rơi xuống đất: “Vây chắc năm mới này, người ta cũng cần học cách vừa đi nhanh, vừa biết dừng; vừa mơ lớn, vừa nhớ gốc rễ”

Kiểm nói nhỏ, như nói với đất: “Hoa và kiểm cũng vậy thôi. Hoa dạy người ta hy vọng. Kiểm dạy người ta bền bỉ. Có hy vọng mà không bền bỉ thì dễ nản. Có bền bỉ mà không hy vọng thì dễ mỏi”.

Gió Tết bắt đầu thoảng qua, mang theo mùi bánh, mùi khói bếp, mùi chờ đợi.

Hoa khẽ nở nụ cười: “Vây tại mình gửi lời chúc gì cho năm mới hả anh?”

Kiểm trầm giọng, chậm rãi từng chữ:

- Chúc cho người trồng hoa biết kiên nhẫn với thời gian.
- Chúc cho người ngắm hoa biết trân trọng khoảnh khắc.
- Chúc cho mỗi con đường năm Bính Ngọ đều có đất lành để đặt móng, nước mát để đi xa.

Hoa tiếp lời, giọng trong như nắng sớm:

- Chúc cho ai đang nôn nóng thì học được cách chờ.
- Ai đang mỏi mệt thì gặp được mùa nở hoa.
- Ai đang đi nhanh thì đừng quên nhìn lại mình đã đi cùng ai.

Đêm khép lại. Một nụ hoa yên tâm ngủ. Một dáng kiểng đứng vững giữa vườn.

Festival đã qua. Tết đang đến. Và ở đó, Hoa và Kiểng vẫn lặng lẽ làm công việc quen thuộc nhất của mình: Làm đẹp cho đời bằng sự tử tế và đúng mùa.

Gió đêm đi qua. Một cánh hoa rơi xuống gốc kiểng, không buồn, không tiếc.

***Festival khép lại. Nhưng một
mùa suy ngẫm vừa bắt đầu.***

Lê Minh Hoan

*Trình bày: Thúy Phượng - VP Điều
phối Dự án Đọc sách cùng Xích Lô*